

LBRIS

We know
books

The Reconnection: Heal Others, Heal Yourself

Copyright © 2001, by Eric Pearl

Originally published by Hay House Inc.

Ascultați radioul Hay House la www.hayhouseradio.com

COPYRIGHT © 2006 EDITURA FOR YOU

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PEARL, ERIC

Reconectarea : vindecă-i pe alții, vindecă-te pe tine / dr. Eric

Pearl. – București : For You, 2017

ISBN 978-606-639-139-9

159.9

Redactare: Carmen Radu

DTP: Prosperity Exprim (Felicia Drăgușin)

Design copertă: Adriana Guță

Tel./fax. 021/665.62.23

Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691

E-mail: foryou@editura-foryou.ro, comenzi@editura-foryou.ro

Website: www.editura-foryou.ro

Facebook: Editura-For-You

Instagram: [@edituraforyou/](https://www.instagram.com/edituraforyou/)

Twitter: [@EdituraForYou](https://twitter.com/EdituraForYou)

Printed in Romania

ISBN 978-606-639-139-9

DR. ERIC PEARL

RECONNECTAREA

Vindecă-i pe alții, vindecă-te pe tine

— Ediția a doua, revizuită —

Traducere din limba engleză
de MONICA VIȘAN

EDITURA FOR YOU
București, 2017

CUPRINS

<i>Cuvinte de apreciere pentru Reconnectarea</i>	7
<i>Pentru garanția calității studiilor tale</i>	11
<i>Cuvânt înainte</i>	13
<i>Prefață</i>	21
<i>Mulțumiri</i>	25

PARTEA I. DARUL

1. Primii pași	29
2. Lecții din viața de după moarte	37
3. Lucruri copilărești	53
4. O nouă cale a descoperirii	70
5. Deschidem alte uși, aprindem lumina	83
6. În căutarea explicațiilor.....	99
7. Darul pietrei	104
8. Percepții: prezent și viitor	116

**PARTEA A II-A. VINDECAREA RECONNECTIVĂ
ȘI CE ÎNSEAMNĂ ACEASTA**

9. Spune-mi mai mult	139
10. Corzi și catene	142
11. Marile întrebări	151
12. Ca să dai, trebuie să primești	164
13. Dă-te la o parte	172
14. Să dăm tonul	193
15. Lucruri de luat în seamă	205

**PARTEA A III-A.
NOI ȘI VINDECAREA RECONNECTIVĂ**

16. Să pătrundem în bazinul de energie reconectivă ...	217
17. Mediul vindecătorului	224
18. Să-l activăm pe vindecătorul din noi	236
19. Găsirea energiei	249
20. Al treilea partener	255
21. Interacțiunea cu pacienții	280
22. Ce este vindecarea?	292
<i>Gânduri de final</i>	304
<i>Anexă. Vindecarea reconectivă în România</i>	309
<i>Despre autor</i>	315

Capitolul 1

PRIMII PAȘI

„Există numai două moduri de a-ți trăi viața. Unul este ca și cum nimic nu ar fi un miracol. Celălalt este ca și cum totul ar fi un miracol.“

ALBERT EINSTEIN

Miracolul lui Gary

Cum a reușit omul ăsta să urce pe scări? mă întrebam în timp ce priveam pe geamul de la intrarea în biroul meu. Noul meu pacient tocmai ajunsese în capul scărilor. Parcursese o serie de trepte făcând câte un pas odată și multe pauze, timp în care privea în sus spre treapta următoare, pregătindu-se pentru efort. Încă o dată m-am întrebat dacă deschiderea unui cabinet de chiropractică la etajul doi al unei clădiri fără ascensor fusese cea mai bună idee. Oare nu semăna cumva cu deschiderea unui atelier de reparat frâne la poalele unui deal abrupt?

Atunci când mi-am deschis cabinetul, în 1981, nu avusem prea multe opțiuni și, după cum s-a dovedit, acum aveam chiar și mai puține... deși motivele erau altele. În cei 12 ani de

când lucram aici, cabinetul meu de chiropractică se dezvoltase și devenise unul dintre cele mai mari din Los Angeles. Cum puteam să-l închid, pur și simplu, și să mă mut?

Am decis să nu ies ca să-l ajut pe acest om să urce ultimele câteva trepte. Nu voiam să-i diminuez sentimentul că realizase ceva extraordinar. Puteam să-i citesc pe față aceeași determinare pe care o are un alpinist care atacă ultima pantă a Everestului. Când a făcut ultimul pas pentru a ajunge, în sfârșit, pe palier, nu m-am putut împiedica să nu-l compar cu Cocoșatul de la Notre Dame, când s-a cățărat neînfricat pe clopotniță.

O privire în dosarul pacientului mi-a dezvăluit că se numea Gary. Venise la mine pentru durerea de spate pe care o avea de-o viață. Și nu era de mirare. Deși era tânăr și sănătos, avea o poziție chinuită, care devenea evidentă în clipa în care îți pătrundea în câmpul vizual. Piciorul drept îi era cu câțiva centimetri mai scurt decât cel stâng, iar coapsa dreaptă era amplasată mult mai sus. Din cauza acestei diformități, mergea cu un șchiopătat pronunțat, legănându-și coapsa dreaptă în afară la fiecare pas, apoi împingându-și corpul înainte, pentru a acoperi distanța. Piciorul drept i se întorsese în interior și se odihnea pe cel stâng, astfel că cele două picioare acționau ca un singur picior, mai mare, echilibrându-i greutatea trunchiului. Ca să nu cadă, spatele i se cocoșase în față, la un unghi de circa 30 de grade, ceea ce dădea impresia că se pregătea să sară într-un bazin. Poziția și mersul îi dăduseră acele dureri acute de spate încă din copilărie – și continuau și în prezent.

La scurt timp, Gary m-a pus la curent cu detaliile poveștii sale. S-a dovedit că, într-un fel, toată viața s-a chinuit să urce scările – încă de la naștere. Doctorii îi tăiaseră cordonul ombilical prea devreme, întrerupând alimentarea cu oxigen a creierului său de bebeluș. Când plămâni au putut să preia funcția de respirație, răul fusese făcut deja: creierul îi fusese

afectat în așa fel încât partea dreaptă a corpului nu s-a mai putut dezvolta simetric.

Gary mi-a explicat că până la vârsta de 14 ani a fost la peste 20 de doctori, în încercarea de a se vindeca. S-a efectuat și o intervenție chirurgicală pentru a-i remedia mersul și postura, ce a constat în alungirea tendonului lui Ahile peste călcâiul drept. Nu a funcționat. I s-au dat să poarte pantofi ortopedici și talonete. Nicio ameliorare. Când spasmele care îi chinuiau piciorul drept au devenit din ce în ce mai violente, lui Gary i s-au prescris antispastice puternice, însă, în urma tratamentului, spasmele au părut să se întetească; pe de altă parte, tratamentul îl făcea și absent și dezorientat.

În sfârșit, Gary s-a trezit în biroul unui specialist celebru și foarte respectat. Dacă exista cineva care îl putea ajuta, Gary era sigur că aceasta era persoana.

După o examinare detaliată, doctorul s-a așezat, l-a privit în ochi și i-a spus că nu putea face nimic. Gary urma să aibă probleme permanente cu spatele, spunea el, adăugând că problemele se vor accentua odată cu vârsta, că scheletul va continua să se deterioreze și că, în final, avea să-și petreacă viața într-un scaun cu rotile. Gary nu putea face altceva decât să se holbeze la doctor.

Își pusese toate speranțele în acest medic, dar a părăsit cabinetul simțindu-se mai demoralizat ca niciodată. După cum spune Gary, aceea a fost ziua în care „mental, am anulat instituția medicală“.

Au trecut 13 ani. Pe când făcea gimnastică recuperatorie cu o cunoștință, Gary i-a spus acelei persoane că avea dureri de spate neobișnuit de severe. Nu întâmplător, acea persoană îmi fusese pacientă cu doi ani în urmă, ca urmare a unui accident grav de motocicletă. L-a trimis pe Gary la cabinetul meu.

Așa că, iată-l.

Absorbit de povestea lui, mi-am ridicat privirea din caietul de notițe și l-am întrebat:

– Știi ce se întâmplă aici?

Gary m-a privit, cumva încurcat de întrebare.

– Ești chiropractician, nu?

Am dat din cap că *da*, luând hotărârea conștientă să nu-i spun mai multe. În aer plutea un sentiment de așteptare. Eram oare singurul care îl simțea?

L-am dus pe Gary într-o altă încăpere și l-am pus pe masă, unde i-am ajustat gâtul. L-am informat că prima vizită se încheiase și i-am spus să revină peste 48 de ore pentru reexaminare.

După două zile, Gary a revenit.

Ca și mai înainte, l-am pus să se întindă pe masă. Ajustarea a durat doar câteva secunde. De data aceasta, i-am cerut să se relaxeze și să închidă ochii... I-am spus să nu-i deschidă până ce nu-i spuneam eu. Mi-am adus mâinile, cu palmele în jos, la vreo jumătate de metru în aer, deasupra torului său, observând ușor senzațiile diverse, dar neobișnuite, pe care le simțeam pe când le deplasam în sus, către capul lui. Întorcându-mi palmele în interior, am continuat să le ridic, până ce fiecare mână s-a așezat de-o parte și de alta a tâmpelilor lui. Le-am ținut acolo și i-am privit ochii lui Gary – se mișcau înainte și înapoi, rapid și cu putere, dintr-o parte în alta, cu o intensitate care arăta că numai adormit nu era.

Am fost atras, în mod instinctiv, să îmi duc palmele în jos, înspre zona picioarelor lui. Mi-am ținut palmele cu fața înspre tălpile lui. Îmi simțeam mâinile ca și cum ar fi fost suspendate de o structură invizibilă de sprijin. Din cauza diformității din naștere pe care o avea Gary, piciorul drept îi rămânea rotit în interior chiar și atunci când stătea culcat pe spate. Îi priveam picioarele încălțate în șosete și nu aveam nici cea mai mică idee ce avea să urmeze. A fost ca și cum picioarele i-ar fi înviat. Nu

au înviat așa cum sunt vii picioarele noastre, ci ca și cum ar fi devenit două entități vii, distincte una de alta, și care *nu* erau Gary. Ca vrăjitor, am observat mișcările picioarelor. Părea că în fiecare dintre ele era prezentă o conștiință independentă.

Dintr-odată, piciorul drept al lui Gary a început un tipar de mișcare, ca și cum ar fi apăsător o pedală de accelerație. În timp ce această mișcare de apăsare continua, s-a adăugat și o a doua – o mișcare de rotație în exterior –, care i-a adus piciorul drept, din poziția inițială, în care se odihnea peste cel stâng, într-o poziție pe vârfuri, în care vârfurile degetelor îi erau îndreptate către tavan, așa cum erau și la piciorul stâng. Neștiind sigur dacă mai respir, am privit în tăcere cum ochii lui Gary continuau să penduleze dintr-un colț în altul, ca acele unui metronom pe un pian de concert. Apoi, păstrând mișcarea de apăsare, piciorul s-a rotit la loc și s-a așezat în poziția inițială. Mișcarea s-a repetat. În afară. În interior. În afară. În interior.

Apoi a părut să se oprească. Am așteptat. Mai mult. Și mai mult. Nu părea să se mai întâmple nimic altceva.

M-am trezit deplasându-mă de-a lungul mesei, până ce m-am găsit în partea dreaptă a lui Gary. Deși metoda mea nu era să ating corpul pacientului atunci când lucrăm pe el, m-am simțit obligat să-mi odihnesc mâinile foarte ușor pe coapsa lui dreaptă, cu mâna dreaptă deasupra celei stângi, fără a fi direct una peste cealaltă. Am privit în jos, spre picioarele lui Gary. Din nou, piciorul drept a început să se miște, mai întâi cu mișcarea de apăsare, apoi și-a reluat rotația. În afară. În interior. În afară. În interior.

Am așteptat îndelung. Nu părea să se mai întâmple nimic.

Mi-am luat mâinile de pe coapsa lui Gary și apoi, cu un gest blând, l-am atins pe piept, cu două degete.

– Gary? Cred că am terminat.

Deși vedeam că încercarea să-i deschidă, ochii lui Gary încă se mai zbăteau. După vreo 30 de secunde, când a reușit să-i deschidă, părea cumva confuz.

– Mi se mișca piciorul, mi-a spus el, de parcă eu nu l-aș fi văzut. Simțeam mișcarea, dar nu puteam să mă opresc. Simțeam căldură în tot piciorul, apoi am simțit ca un fel de acumulare de energie în gleznă. Apoi... o să zici că e o nebunie, dar chiar am simțit ca și cum niște mâini invizibile îmi roteau piciorul – deși nu simțeam că ar fi fost așezate cu adevărat niște mâini.

– Acum poți să te ridici, i-am spus, făcând tot posibilul să nu par încurcat și străduindu-mă în continuare din răspuțeri să asimilez ceea ce se întâmplase.

Gary s-a ridicat, pentru prima oară în cei 26 de ani ai săi, pe două picioare independente. Era înalt de doi metri.

Am privit cu uimire și recunoștință la coloana lui vertebrală dreaptă și la șoldurile echilibrate, care erau acum la același nivel. Expresia de pe fața lui Gary începu să reflecte faptul că înțelegea ceea ce se întâmplase. Încercă să facă vreo câțiva pași și am observat că tot mai șchiopăta puțin, dar nu mai era nimic din balansul amețitor de dinainte. Nici pe departe.

Gary a părăsit cabinetul cu un zâmbet enorm pe față, iar eu l-am privit cum cobora scările cu grație.

Indicatoare de direcție

În acea zi, era clar că energia se ridicase la un nivel cu totul nou. De ce? N-aș fi putut să spun. Pur și simplu se ridica la niveluri noi, uneori săptămânal, alteori la fiecare câteva zile, uneori de mai multe ori în aceeași zi. Chiar și atunci, știam că, deși energia venea *prin mine*, nu eu o cream și nici măcar nu o dirijam. Altcineva făcea asta – cineva mai puternic decât mine.

Deși citisem multe în ultima vreme, ceea ce mi se întâmpla mie nu semăna cu nimic din ce aflasem din acele cărți despre „vindecarea cu energie“. Asta era mai mult decât simplă „energie“. Purta cu sine viață și o inteligență ce depășea numeroasele „tehnici“ care umplu rafturile și revistele New Age. Asta era altceva. Era ceva foarte real.

Ceea ce s-a întâmplat în acea după-amiază cu Gary nu i-a schimbat viața numai *lui*, dar era pe cale să mi-o schimbe și pe-a mea. Nu era vorba că Gary ar fi fost singurul pacient cu care lucrasem în acest fel – mișcându-mi mâinile deasupra corpului. Lucrul acesta se întâmpla de peste un an. Nici nu era singurul pacient care să fi avut parte de o vindecare extraordinară în timpul ședinței. Totuși, el reprezenta, de departe, cazul cel mai izbitor – pacientul care începuse ședința cu cea mai gravă infirmitate și care plecase din cabinetul meu cu cele mai uluitoare și mai evidente rezultate. Aproape două duzini de doctori, dintre cei mai buni din țară, nu putuseră să corecteze – sau măcar să amelioreze – mersul, postura lui Gary sau rotația din șold și din picior, însă acum, această anomalie și durerea aferentă ei dispăruseră efectiv. În decurs de câteva minute. Dispăruseră.

Încă o dată, m-am întrebat de ce această energie alesese să-și facă apariția prin *mine*. Adică, dacă aș fi stat pe un nor, scrutând planeta ca să găsească persoana potrivită asupra căreia să pogor unul dintre cele mai rare și mai căutate daruri din Univers, nu știu dacă aș fi scos mâna prin eter și, din vasta mulțime de oameni, aș fi arătat cu degetul și aș fi spus: „El! El este acela. Dați-i lui darul acesta.“

Ei, poate că nu s-a întâmplat chiar așa, dar așa l-am simțit eu.

Cert este că nu mi-am petrecut viața stând pe vreun vârf de munte din Tibet, contemplându-mi buricul și mân-când orez cu bețișoare. Îmi petrecusem 12 ani lucrând în

cabinet, construindu-mi afacerea, iar acum aveam trei case, un Mercedes, doi câini și două pisici. Eram un tip care, din când în când, exagera cu răsfațul, se uita la televizor mai mult decât un puști de 12 ani și credea că face tot ce se „presupunea” că trebuie să facă. Desigur că am avut și eu partea mea de greutăți – de fapt, ele ajunseseră la un punct culminant chiar înainte să înceapă să se întâmple toate aceste evenimente ciudate –, dar, în general, viața mea se desfășura conform planului.

Al *cui* plan, însă? Aceasta era întrebarea pe care trebuia să mi-o pun acum. Pentru că, dacă mă uitam în urmă, vedeam că, de-a lungul drumului vieții mele, fuseseră câteva indicatoare de direcție (întâmplări, coincidențe și evenimente stranii) care, deși nu însemnau mult la nivel individual... sau colectiv, acum, când le priveam retrospectiv, sugerau că, în realitate, nu mersesem niciodată pe calea pe care credeam că o alesesem.

Unde fusese primul indicator? Cât de departe în urmă mergeau aceste dovezi? Dacă aș fi întrebat-o pe mama, ea mi-ar fi răspuns că totul a început în ziua în care am venit pe lume. După cum spune ea, nașterea mea a fost „neobișnuită”. Desigur, cele mai multe mame își amintesc experiența primei nașteri ca fiind specială și unică. Dar nu e același lucru. Există femei care trec prin zile întregi de travaliu chinuitor. Altele nasc în pădure sau pe bancheta din spate a unui taxi. Ce a pățit mama mea? Ea a murit pe masa de naștere, pe când era în travaliu.

Dar nu moartea a deranjat-o. Ceea ce a deranjat-o a fost că a trebuit să revină la viață.

Capitolul 2

LECȚII DIN VIAȚA DE DUPĂ MOARTE

„Există un motiv logic pentru tot ceea ce se întâmplă în această lume și dincolo de ea — și totul are sens. Într-o zi, vei înțelege scopul divin al planului lui Dumnezeu.”

LOIS PEARL

Spitalul

„Nu se mai naște odată copilul ăsta?” striga ea, în agonie. În sala de travaliu, Lois Pearl, mama mea, își făcea exercițiile de respirație și îndura, îndura... dar nu se întâmpla nimic. Copilul nu ieșea. Colul nu se dilata. Doar durere și iar durere — și doctorița, care venea din când în când să o verifice, între alte două nașteri. A încercat să nu țipe — era hotărâtă să nu se dea în spectacol. La urma urmei, se afla într-un spital, unde erau oameni bolnavi.

Însă, când doctorița a venit din nou, mama a privit-o rugător și a întrebat-o cu lacrimi în ochi:

– Are să se termine vreodată?